TAŞOVA
tasova.gen.tr GAZETESİ

YİBO ZİYARETİ…..

Yazan: **Hasan Öztürk** - 21 Aralık 2011

Mesainin bitişiyle birlikte Cuma gününün akşamında bir yorgunluk kahvesi içmek ve soluklanmak için genelde TAŞOVA KİTAP KAFE'nin yolunu tutarım.

Burada bana karşı personel tarafından gösterilen saygı ve sevgiden midir? Bilemiyorum bir başka huzur buluyorum sanki bu mekânda…

Belki de kitapların kokusu ve onlarla iç içe olmak beni mutlu ediyordu. Bir yandan da öğrencilerin hummalı bir şekilde ödevlerini yapmak için gösterdikleri çabayı uzaktan seyrettikçe öğrencilik yıllarım gözümün önünde canlanıyordu..

Küçücük yaşta memleketten ayrılıp, Ankara'da yatılı bir okulda okumak ve oraya alışmak benim içinde pek kolay olmamıştı …

Ferdi Tayfur'un filmlerinde seyrettiğiniz bir tahta bavul elimde garajın yolunu tutmak öyle zoruma giderdi ki hiç sormayın…

Bavul kadar boyumla ve o ağırlıkla çektiğim çileyi artık siz düşünün.. Bavul yerlere sürünmesin diye kaldırımda yürümek zorunda kalışımda cabası….

Adnan Yıldırım, Hayati Ulukaya, Cevat Aytaç ve Kırıkkalede yaşayan Taşova sevdalısı Kenan Akça hocam da benimle aynı kaderi paylaşıp gurbetin yolunu tutanlardan ….

Gurbette birbirimize destek için özel günlerde birbirimize tebrik göndererek hasret giderdiğimiz anlar bile olurdu..

Kısacası eskiden gurbette çalışmak kadar okumakta çok meşakketliydi….

Tek başına ayakta kalmak için mücadele verdiğim ve hayatıma çok şey katan sıkıntılı ve bir o kadar da güzelim günler…

Bu karmaşık duygular içerisindeyken birden Cesarettin Tuzla hocam ile bizim Tevfik Öztürk kapıdan içeriye giriverdiler…. Az sonrada Mustafa Uykun..

Sohbet esnasında " Bu akşam yatılı bir okulumuzu ziyaret edelim" bir ilki başlatalım diye söylediğimde,

Cesarettin Hoca:

-" YİBO'ya gidelim Rafet Hoca'yı ve öğrencileri ziyaret edelim " der demez bizim Mustafa hemen telefona sarılıp Rafet Hoca'ya okulu ziyarete geleceğimizi söylediğinde içimde çocuksu bir heyecan oluşmadı desem yalan olur…

Uzunca bir zaman sonrası yatılı bir okula gidecek ve yatılılık günlerimi tekrar yaşamak fırsatı bulacaktım..

Taşova Yibo'nun emektarı-fedakârı Rafet Hoca, nöbetçi öğretmenler ve öğrencilerin çok sıcak bir şekilde bizi karşılamaları ziyaretin iyi geçeceğinin bir işaretiydi sanki…

Ortamın ve sohbetin sıcaklığına tavşan kanı çaylarında eklenmesiyle dört dörtlük bir manzara karşısında mest olmamak elde değildi…

Çayımı yudumlarken bir yandan da öğrencilerin davranışlarını gözlemliyordum…

Öğrencilerin yemeklerini yerken ve etüd esnasındaki davranışlarını çok takdir ettim…..

Milli Eğitimde asıl olan; Eğitimdir, sonrasında zaten öğrenci kolayca öğrenir….

Eğitimsiz insanın öğrendiğinden de bir hayır gelmez ….

O yüzden herkes eğitim şart diyor ya…

Bu arada öğrencilik anılarımızın yanında birde Rafet Hoca'nın Sercan Şenel kardeşimle birlikte gerçekleştirdikleri av macerelarını anlatması ortamı daha da renklendiriyor ve gülmekten kendimizi alamıyorduk….

Belkide çoğu Taşovalının bilmediği nostalji müzesine girdiğimde gördüğüm manzara karşısında hayretler içerisinde kalıyordum..

Benim gibi eskiye düşkün eskicilere hitap eden bu minik müzede tahta bavulum dışında eskiye dair herşey var…..

Gaz lambası, düven, çıkrık, evşün vs. ..

Bence YİBO'ya yolu düşen herkes bu küçük müzeyi ziyaret etmeli…..

Nihayet ayrılık vakti gelmişti. Bu arada çocuklara bir takım sorular sorarak onlarla kısada olsa sohbet etmeyi ve onları dinlemeyi ihmal etmedik…

Bizi orada gören öğrencilerin mutluluğu yüzünden okunuyordu…

Tam ayrılacakken koridorun ortasında bir hıçkırık sesi geliyordu…

Sırtı dönük olan çocuğa şöyle bir baktığımda gözünden boncuk boncuk yaşlar akıyordu…

Bu benim öğrencim Burcu'ydu. Hemen yanına gittim …

"Neden ağlıyorsun kızım ? " dediğimde ağlamaktan bana cevap bile veremiyordu… Boynuma sarılıp omuzumda ağlamaya devam eden kardelenime:

"Üzülme zamanla bu yatılılık hayatına alışırsın evlat " diyerek ona buruk bir şekilde veda ettim…

Arabaya bindiğimde halâ kardelenimin ağlamaklı yüzü gözümün önüne geliyordu….

Aslında bende çok etkilenmiştim bu durumdan …

Ağlamamak için kendimi zor tutmuştum…..

Bende ilk zamanlar yatılı hayata alışamamış kafamı yasladığım yastığı sabahlara kadar akıttığım gözyaşlarımla sırıl-sıklam etmiştim….

Bundan sonra ben ve dostlarım; yatılı öğrencileri sık sık ziyaret edip onların sıkıntılarını paylaşmak için bir karar aldık… Çünkü yatılı okuyanlar onların içinde bulunduğu durumu çok daha iyi anlayabilirler..

Müsait olduğunuzda kendisini garip hisseden bu çocuklarımıza moral vermek ve destek olmak için onları sizler de ziyaret eder misiniz? ….

Ne dersiniz ?

Yorum Ekle

Hasan Öztürk

X